

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 118.897 van 30 april 2003
in de zaak A. 120.689/VII-26.534**

In zake : XXX,
 verblijvende te 8870 IZEGEM,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 6 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 december 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat F. JACOBS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 27 januari 2000 heeft de verzoekende partij een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de artikelen 2, 2/ en 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.2. De verzoekende partij werd door de Commissie voor Regularisatie op 24 oktober 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.3. De tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft op 24 oktober 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van de verzoekende partij. Dit advies luidt als volgt:

"1. De ontvankelijkheid

De regularisatieaanvraag werd tijdig ingediend en is ontvankelijk.

2. De identiteit van aanvrager

Er is een attest van immatriculatie. Er wordt geen identiteitsbewijs bijgebracht - Nr. Openbare veiligheid 4.866.400

Aanvrager bewijst dat hij bekend is bij een openbare dienst art. 9§1 wet 22 december 1999.

3. Het verblijf op het grondgebied - het vereiste van artikel 9§9 als men in de aanvraag artikel 2§4 aanhaalt.

Aan aanvrager werd op 17 augustus 2000 een beslissing betekend van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis); hij heeft hiertegen dringend beroep aangetekend bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen.

De totale duur van het verblijf in België op het ogenblik dat moet worden in aanmerking genomen voor de berekening ervan bedraagt vier (4) maanden; de vereiste duur van 6 jaren is niet bereikt.

De onmogelijkheid tot terugkeer: Joegoslavië komt voor op de lijst van onveilige landen dd. 14 januari 2000 maar niet meer op de lijsten dd. 8 augustus 2000 en 23 januari 2001. Aanvrager heeft ter zitting verklaard dat hij naar hier is gekomen omdat hij in zijn land bloot stond aan vervolgingen; hij verwijst ter zake naar zijn belevens bij het leger; daarvan wordt een geschreven relaas bijgebracht. (B.S. 17)

Het document bijlage 26 bis of een kopie ervan worden niet bijgebracht.

4. Het regularisatiecriterium art. 284 van de wet van 22 december 1999.

Aanvrager heeft lessen Nederlands gevolgd en heeft hierbij een behoorlijke vooruitgang geboekt. Het dossier bevat een aantal positieve verklaringen van vrienden en kennissen (07). Uit de bijgebrachte stukken blijkt dat verschillende familieleden Skoko in Luxemburg verblijven.

De tweede Kamer stelt vast dat de vele verklaringen van gekendheid en de positieve ingesteldheid van aanvrager wijzen op zijn wil tot integratie, alhoewel hij nog geen arbeidsovereenkomst kan voorleggen; de door hem verstrekte uitleg is niet van dien aard om met zekerheid te stellen dat een terugkeer naar zijn land voor hem niet mogelijk is, maar het ondersteunt de humanitaire redenen voor zijn verblijf in het land.

De tweede Kamer is van oordeel dat het dossier volgens de gewone normale procedures dient te worden behandeld. Daar kan aanvrager zijn argumentatie aanvoeren.

De tweede kamer komt bijgevolg tot het besluit dat de voorwaarden tot regularisatie volgens de regularisatiewet niet zijn voldaan.

OM DEZE REDENEN

Verleent de tweede kamer van de Commissie voor Regularisatie aan de heer Minister van Binnenlandse Zaken een ongunstig advies betreffende de aanvraag van de heer XXX.

(...).".

1.4. Op 24 december 2001 heeft de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor Regularisatie.

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 2, 2/ en 2, 4/ van de Regularisatiewet;

Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing uitdrukkelijk stelt het advies van de Commissie voor Regularisatie te onderschrijven; dat aan de formele motiveringsplicht niet alleen is voldaan door middel van de in artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 voorgeschreven motivering "in de akte", maar ook door verwijzing naar adviezen waarvan de inhoud aan de bestuurde bekend is, of ter kennis is gebracht en deze adviezen zelf afdoende gemotiveerd zijn;

Overwegende dat om in aanmerking te komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 2, 4/ van de Regularisatiewet, uit de samenlezing van de

artikelen 2, 4/ en 9, 9/ blijkt dat de vreemdeling die reeds daadwerkelijk op het grondgebied verblijft op 1 oktober 1999, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig een van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/ van de Regularisatiewet, alsook dient te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie;

Overwegende dat het advies van de Commissie voor Regularisatie wat betreft de verwerping van de aanvraag op basis van artikel 2, 4/ op afdoende wijze is gesteund op de vaststelling dat de verzoekende partij geen zes jaar in België verblijft; dat de kritiek op de overige motieven in verband met artikel 2, 4/, zelfs indien gegrond, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden; dat wat betreft de toepassing van artikel 2, 2/ de Commissie voor Regularisatie vaststelt dat de feiten en motieven die de verzoekende partij aanvoerde voor de regularisatieaanvraag dezelfde zijn als deze aangewend om de status van vluchteling te bekomen; dat er voor de toepassing van artikel 2, 2/ van de Regularisatiewet andere motieven moeten worden aangevoerd dan die welke binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vallen; dat dit in casu niet het geval is; dat deze motivering de verzoekende partij in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens dit advies en aldus de bestreden beslissing is genomen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de “principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van proces”, dat zij aanvoert dat de administratie krachtens deze beginselen op voorzichtige en zorgvuldige wijze de aan haar voorgelegde dossiers dient te behandelen; dat zij stelt dat de minister van Binnenlandse Zaken het dossier van de verzoekende partij op een “achteloze wijze” heeft behandeld door geen rekening te houden met de neergelegde stukken;

Overwegende dat de uiteenzetting van een middel in principe vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden handeling werd geschonden; dat de verzoekende partij in dit middel niet verder komt dan een aantal algemene beweringen zonder in concreto uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing de door haar aangehaalde beginselen schendt; dat de verzoekende partij het niet aan de Raad van State mag overlaten om uit die uiteenzetting een middel te distilleren; dat het middel niet ontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel; dat zij stelt dat de regularisatieaanvragen die voor 8 augustus 2000 werden behandeld op grond van artikel 2, 2/ positief werden

beantwoord en dat Joegoslavië sinds die datum niet meer wordt beschouwd als een onveilig land; dat zij aanvoert dat hoewel haar aanvraag pas werd onderzocht op 24 oktober 2001, zij deze indiende op 27 januari 2000 en op dat ogenblik dus voldeed aan de voorwaarden van artikel 2, 2/ van de Regularisatiewet; dat zij voorhoudt dat dit een schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt;

Overwegende dat de Commissie voor Regularisatie in haar advies wat betreft artikel 2, 2/, naast de vaststelling dat Joegoslavië sinds 8 augustus 2000 niet meer voorkomt op de lijst van onveilige landen, tevens concludeert dat de door de verzoekende partij verstrekte uitleg niet dan die aard is om met zekerheid te stellen dat een terugkeer naar haar land niet meer mogelijk is; dat elke aanvraag tot regularisatie afzonderlijk wordt onderzocht en dat de verzoekende partij niet aantoont zich in dezelfde juridische en feitelijke rechtstoestand te bevinden als de overige regularisatieaanvragers; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig april tweeduizend en drie, door

de H. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter,

Mevr. C. PETERS, staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.